

Genom Konstnärens Öga

Vändans ansikte © Brit Mari Billström Bus 11

En dröm om att komma på grön kvist efter ångest, depressioner och finanskris. Men hur lätt är det, när allt börjar förvandlas till brunt. En tuja en tall och murgrönan slingrar sig på väggen mot husets topp. De är gröna överlevare av vintern.

Min gamla grythytte stol står blåmålad på uteplatsen. Solens strålar värmer mig. Vindstilla löv prasslar under mina fötter vilka är nedstoppade i ett par varma mockasiner. Hösten kommer. I morgon åker vi till Stockholm för tavelhämtning.

En tillknycklad svart sopsäck stoppar min blick längs de raklagda kullerstenarna på Hornsgatans trottoar. En fot med en rutig gymnastiksko sticker fram bakom den blänkande sopsäcken. Ett ben försvinner in under en mumlande stor grå överrock.

”Ge mig en krona till en kopp kaffe.”

Runt henne lyser ljusen från stora skyltfönster. Vi ger henne en femma, utan tack med en trött rörelse försvinner slanten in i det stora byltet. Jag tycker mig kunna läsa hennes tankar.

”Tänk att komma på grön kvist igen”.

Men modfärdheten i hennes blick visade hur väldigt lång vägen till den gröna kvisten är.

Sammanbitna och dämpade styr vi stegen på vår galleri runda till nästa mål, nästa konstnär, en kär vän jag känt i många år. Här serveras champagne, cider och ostbricka. Sittande i en sekelskiftes soffa med glasen mot våra läppar påkallas åter vår uppmärksamhet till kvällens verklighet när en ung mörkhyad man av utländsk härkomst kommer in genom dörren till galleriet och frågar på väldigt dålig svenska, om det finns några pantflaskor. Han pekar mot det stora bordet i rummet där finns några gult lysande bananer på ett fruktfat. Han försöker med gester få oss att förstå hur hungern svider i hans mage.

”Hungrig, banan” säger han.

Min vän reser sig från soffan och bryter av en banan medan hon tittar på mannen som bär på en stor påse petflaskor och aluminiumburkar. En banan och en pantflaska försvinner in i hans famn.

Han bugar djupt, vänder sig om slinker ut genom dörren och försvinner snabbt i mörkret.

Kvar sitter vi fyra konstnärer och förundras av den verklighet vi har hamnat i. Med förskräckliga bilder målas verkligheten upp. Uteliggarna och tiggarna står modell i Sverige 2011.

Torr uttorkad hy med förvridna ansikten i fasa. De ständigt påhälsande plågoandarna tvingar mig att hålla andan medan jag knycklar ihop de otäcka tankarna och händelserna för att spola bort dem. Uppenbart är att ränder finns kvar hur noga jag än spolat.

Turligt nog läker tiden alla sår och de gröna kvistarna återkommer varje år om vi vill det eller ej. Då gäller det att hålla fast och inte tappa taget i sin egen verklighet. Avståndet från att vara känd och framgångsrik till att bära omkring en sopsäck med pantflaskor är inte stort.

Brit Mari Billström
Hammenhög

